

Azokról van szó, akiket gyűjtőnéven „vasárnapi hívőknek” nevezhetünk. Miért? Azért, mert vasárnaponként az evangélium hallgatói ugyan, de ezzel vége is mindennek. Életükben, cselekedeteikben nyoma sincs annak, amit az istentiszteleteken hallottak. Hallgatói, de nem megtartói ők az evangéliumnak. Vallásos, istentisztelő, keresztény embernek látszanak, de a valóságban távolról sem azok!

Az igazán vallásos, istentisztelő keresztény ember életének cselekedetei egyeznek hite nemes, szép eszméivel, vagy legalábbis szüntelenül egyeztetni kívánja őket. Nemcsak hallgatója, hanem megtartója is az evangéliumnak. Enélkül — a hit és cselekedet egybehangolása nélkül, a beszéd mint az emberi viselkedés egyik jelentős megnyilvánulása, a „nyelv megzabolázása” nélkül — nem lehetünk igazán vallásos, istentisztelő emberek! Legfeljebb csak amolyan vasárnapi hívők, akik — az apostol találó megállapítása szerint — önmagukat csalják meg. Nyilván, mert Istent nem lehet külsőségekkel megteveszteni, félrevezetni, megcsalni, de az embereket is csak ideig-óráig.

Jakab apostol — Jézus tanításához híven — igen kemény, szigorú ítéletet mond a vasárnapi hívőkről. A legszigorúbbat: istentiszteletük, vallásosságuk hiábavaló!

Befejezésül hadd mondjam el még, hogy a vallásoktatásban részesített növendékek minden vallásóráját egy kérdéssel és egy figyelmeztetéssel szoktam befejezni. „Megértettétek-e a mai tanítást?” — kérdezem. S ha a gyermek válasza igenlő, akkor hozzáteszem: „A tanultak értelmében éljétek és cselekedjétek!”

Talán nem tűnik szerénytelenségnek, ha azt mondom, hogy ti — keresztény Testvéreim — minden bizonnyal megértettétek a Jakab apostol levele alapján kifejtett igazságot. Legyetek hát nemcsak hallgatói, hanem megtartói is az evangéliumnak. Cselekedjétek az elmondottak értelmében, Jézus tanítványaihoz illő, igazi, vallásos, keresztény emberhez méltó életet élve, hogy elmondhassuk: a mi mai istentiszteletünk sem volt hiábavaló. Ámen.

JAKAB DÉNES

BEFOGADNI A GYERMEKET

Mt 18,5

„Aki egy ilyen kisgyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.” Amikor kimondom ezt a jézusi kijelentést, visszhangok születtek lelkemben. A „befogad” kifejezés megmozgatja képzeletemet, s — gyermekekről lévén szó — millió kicsi kezét látok, ahogy kopogtatnak.

Millió ajtón-e vagy millió édesanya szíve alatt, mindegy. Csak kopogtatnak, mint a tojás héja alatt ahogy kopogtat tavasszal a csibe.

Kopogtatnak, látom és hallom: a mi világunkban, a mi szobánkban, a mi ágyunkban, a mi asztalunknál kérnek helyet. Kopogtatnak és enni-valót, ruhát, időt, türelmet, csókot, simogatást, jó szót kérnek tőlünk.

Mi, a világ kapuinak őrei, kezünket a kilincsen tartjuk, s mérlegelünk: befogadjuk-e?

Sokszor elutasítjuk. Bezárjuk a kapunkat, betömjük a fülünket, ki-kapcsoljuk a csengőt, azt mondjuk: nincs hely a szobában, nincs hely az ágyban, nincs hely az asztal mellett, nincs idő, nincs türelem, nincs csók a szánkban, nincs simogatás ökölbe szorult kezünkben, nincs jó szó bennünk, mert az idegesség fojtogatja torkunkat.

Így kellett ez legyen már Jézus korában is. Ha nem így lett volna, akkor nem kellett volna Jézusnak arra buzdítani: fogadjátok be az Isten szent nevére, fogadjátok be az én nevemben, fogadjátok be a gyermekemet, mert ha ezt cselekszitek, engem fogadtok be.

Mintha mondta volna, hazug vagy, ha azt mondod, hogy engem szeretsz s ezt a gyermeket mégsem fogadod be.

Mintha azt mondaná, hiába mondod, hogy az Istent szereted, ha nem tudod szeretni, szeretettel vállalni a világ kapuján bebocsátásért kopogtató ártatlan életet.

Kedves szülők, kedves keresztszülők! A világ kapujának a kulcsát ma még biztosabban tartja kezében az ember, mint ennek előtte.

Családtervezés. Ez az új szó, ez az új fogalom került használatba. Ez pedig még inkább aláhúzza az ember hatalmát, és még jobban meghatározza azt, hogy hány gyermeket fogad be a mai család. Ahányat akar. Az ember pedig a túlfeszített élet ritmusában vágyik a kényelemre. A kényelemszeretet sokszor éppen a gyermekvállalásban érvényesül a legkifejezettebb formában.

A szebb ruháért, a szebb lakásért, az autóért, a kirándulásért, a hobbyért, a társadalmi ranglétrán való emelkedésért sokkal szívesebben vállaljuk a több munkát, a lemondást, az áldozatot, mint a gyermekért: a mi gyermekünkért!

Az egyház, Jézus tanainak szellemében, annak örvend, ha látja, hogy itt is, ott is megnyitják az ajtót a gyermek előtt. Miért? Azért, mert az életet pártolók, az életet akarók, az életet védők oldalán állunk.

A Biblia az élet könyve, Jézus az élet fejedelme, Isten az élők Istene, a vallás az élet szolgálója.

Kedves szülők! Örvendünk, hogy megnyitottátok az ajtót e világba ti is e gyermek előtt. Örvendünk, hogy befogadtátok a gyermeket. S hogy ide a templomba hoztátok, az arról tanúskodik, hogy a Jézus nevében történt a döntés. Hogy a keresztvíz elkötelező cseppjeit akarjátok látni ártatlan kis fején, az azt jelenti, hogy a Jézus szellemében akarjátok nevelni; az élet könyve, az élet fejedelme, az élet szolgálója szellemében.

Mi ezért Isten színe előtt együttesen adunk hálát Istennek, hogy szent vállalkozásokban veletek volt, és együttesen kérjük Öt, hogy veletek legyen mindenkor.

Titeket is kérünk, legyetek azon, hogy az életbe kopogtató milliós kis kezek közül minél többen megérkezzenek és e földön igaz, szép, áldott otthonot találjanak. Ámen.

ÖRT ÁLLANI

Ez 3,16—17

Ezelőtt huszonnégyszáz évvel álltam utoljára ezen a szószéken mint II. éves teológiai hallgató, a kolozsvári egyházközség ünnepi légátusa-ként. Azok közül, akik hallgatóim voltak, akik abban az időben voltak örállóink az egyetemes egyházban, a teológiai intézetben és a gyülekezetben, ma sokan hiányoznak. Hol vannak ők? Kint a csöndes temetőben, virággá foszoltan alusszák örök álmukat. Lelkükkel pedig körülölelik mindazokat, akikkel egy célért küzdöttek. Boldog vagyok, hogy huszonnégyszáz év után újból itt állhatok Dávid Ferenc szószéken, a „ke-rekkő” közelségében, hogy a Főtisztelendő Püspök Úr felkérésének eleget tegyek.

Izrael történetének, Mózes prófétától kezdődő, fő jellemvonása egy dicső és boldog életért való szent vágyakozás. A kiválasztott nép hit-tel és reménységgel tekintett Istenére, kitől a fogság szomorú óráiban is szabadulását várta.

A nép sokszor vétkezett, de szenvedéseivel meglakolt vétkeiért. Szomorú sors közepette szólott az Úr Mózeshez, mondván: — Menj, szabadítsd ki az én népemet az egyiptomi fogságból, légy vezére, őri-zője nemzedéknek, hogy elérhesse az ígéret földjét! És Mózes teljesítette az Úr parancsát.

Szólott az Úr Ábrahámnak, mondván: — Én vagyok a te minden-ható Istened. Járj én előttem és én szövetséget kötök veled, ti lesztek népemmé, és én leszek Isteneteknél!

Szólott az Úr Jákobnak bujdosása közepette, mikor otthagytott meg-csált édesapát, testvért, rokont, szülőföldet: — Menj fel Bételbe és építs oltárt amaz Istennek, aki megjelenék néked, mikor bátyád elől menekültél!

Szólott az Úr Sámuelnek: — Menj el Betlehembe Isai házához, mert fiai közül választottam magamnak királyt!

Szólott az Úr prófétáinak, hogy a nép szívét feléje fordítsák, fedd-jenek, buzdítsanak, gyomláljanak, plántáljanak és örállásra neveljék népünket.

Szólott az Úr a Kebár folyó mellett Ezékielhez, mondván: „Ember-nek fia! Örállóul adtalak én téged Izrael házának, hogyha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben.”

Szólott az Isten Jézushoz a Jordán folyó mellett a megkeresztelke-dés pillanatában: — Te vagy az én szerelmes gyermekem, akiben én gyönyörködöm! — És ott volt vele örállása legnehezebb pillanataiban, akkor is, amikor megostorozták, leköpték, kigúnyolták és megfeszítet-ték. Jézus ma is őrt áll, hirdeti, hogy az ég és föld elmúlhat, de az ő beszéde, mely lélek és élet, soha el nem múlhat!

Szólott a jó Isten az árván maradt, csüggedt tanítványokhoz zúgó szei zendülésében, kettős tüzesnyelveken, és ők hőssé, örállókká vál-tak.

Elhangzott jan. 29-én, a kolozsvár-napocai templomban tartott főtanácsi isten-tiszteleten.